

SAVUNMA
Yargıladığınız gibi yargılanmak ister misiniz?

Mehmet Altan
Silivri, 12-16 Şubat 2018

Savunmama başlarken, Anayasa Mahkemesi kararı üzerinden, bilerek ve isteyerek çarpıtılmak istenen hukuksal bir gerçeği açıklamak isterim.

Anayasa Mahkemesi, bireysel başvurumu, tüm dünyanın diğer anayasa mahkemelerinin izlediği yöntemleri izleyerek sonuçlandırdı.

Esas hakkındaki mütalaadaki delilleri incelemeye aldı, dosyanın en son hali üzerinden hareket etti. Bilmediği hiçbir “suç isnadı” yok. Hepsini de buradan ifade edip hatırlatacağım gibi, tüm iddiaları değerlendirdi. Bunun üstünü örtmek istiyorlar, o nedenle önemli.

Anayasa Mahkemesi, dosyanın en son tekamül etmiş olan hâlinden, delillere bakarak “hak ihlâli” var mı yok mu incelemesi sonunda ne karar verdi?

Birinci kararı: bu delil diye ortaya sürülenlerle benim “tutuklanamayacağım” kararına vardı. “Özgürlük ve güvenlik hakkımın,” yani Anayasa’nın 19. Maddesinin ihlâl edildiğini saptadı.

Şimdi ben, tutuklanmama bile olanak vermeyecek iddialarla, “ömür boyu hapis” cezası ile yargılanmaya devam ediyorum.

Üstelik, mahkemenin iki üyesi Anayasa’nın 153. maddesini çiğnediği için de hâlâ cezaevinde zorla tutuluyorum.

Anayasa Mahkemesi ikinci olarak, suç delili gibi ortaya sürülen, biri sekiz yıl önce olmak üzere iki yazım, ve bir televizyon programı üzerinden beni suçlamayı da düşünce özgürlüğüme aykırı buldu.

Üçüncü olarak da, basın hürriyetinin de bu davada iğfal edildiğini karara bağladı.

Anayasa’nın 19. maddesi ile birlikte 26. ve 28. maddelerinin de ihlâl edildiği tescil edildi.

Şimdi, iddiaların tutuklanmaya yetmediği Anayasa Mahkemesi kararı ile sübuta eren bir dosyada, ben ömür boyu hapis cezasına karşı son savunmamı yapacağım.

Adaletin olmadığı bir ortamda adalet arama çabama şahit olacaksınız.

Sayın Mahkeme,

Geçen Haziran ilk duruşmada, birkaç saat süren savunmamın sonlarına doğru şunları söylemiştim:

“... en güçlü duruş meşrû duruştur. Burada yargılanırım ama gayri meşrû durumuna düşmem. Bu babamın bana öğrettiği bir şeydir.

“Onun için meşruiyetten ayrılmadığım vakit başıma bela gelmeyeceğini düşünüyordum ama Türkiye meşruiyetten ayrıldı.

“Ben haklıyım, işlediğim bir suç yok. Hiçbir zaman da olmadı. O nedenle korkacak, gizlenecek bir şeyim olamaz.”

Doğrusu, Türkiye meşruiyetten ayrıldı derken, “özgürlük ve güvenlik hakkının” ihlâl edildiğini saptayan bir Anayasa Mahkemesi’nin bağlayıcı kararına karşı yargılandığım mahkemenin iki üyesinin bilerek ve isteyerek suç işleyeceğini, anayasal düzenin ve hukuk devletinin tabutuna çivi çakmaya kalkışacağını ben bile öngöremedim.

Anayasa’nın başlangıç bölümü yetkili kılınan hiçbir kişi ve kuruluşun, bu Anayasa’da tanımlanan “hukuk düzeni dışına çıkamayacağını” vurgular.

Ama bu mahkemenin iki üyesi, diğer üçüncü üyenin uyarısına rağmen, Anayasa’nın 153. Maddesini ihlâl etti. Benim gasp edilen özgürlüğümü iade etmek yerine, ihlâlde direnmeyi ve anayasal suç işlemeyi tercih etti.

Bu yargı tarihinde görülmemiş, büyük bir skandaldır. Hukuk devletinin sonudur.

Şimdi ne olacak?

Birazdan ayrıntıları ile anlatacağım. Hiçbir suç kanıtı içermeyen, laf kalabalığı bir esas hakkında mütalaayla benim idama, idam olmadığı için ağırlaştırılmış müebbet hapse çarptırılmamı isteyen bir iddianame üzerinden beni yargılayan bir mahkemenin iki üyesi Anayasa’nın ve Yargıtay’ın emredici kurallarını yok sayar,

Anayasal düzenin meşru işleyişini denetleyen Anayasa Mahkemesi'ni inkar eder ise, bu nasıl bir durumdur?

Artık, mahkemenin meşruiyetinden, yargılamanın adil, tarafsız, objektif ve vicdanlı olduğundan söz edilebilir mi?

Anayasa'nın, özgürlük hakkının ihlal edildiği ve boşuna tutuklandığı bir yüksek mahkeme kararı haline getirdiği biri hakkında, emredici Anayasa kuralına rağmen böylesine aldırılmaz davranılabilir mi?

Bunun "hukuk aşkı" ile yapılmadığı ortadadır.

Çünkü iki üye, sabahın 7:30'unda karara yemeden içmeden acele tavır alan siyasetin peşinden gitmeyi yeğlemiştir.

Ortada hak, hukuk, adalet ve vicdan kalmadığı bir yana, neden ve niçin olduğunu bilmediğim bir kör düşmanlık ile harlanan düşman hukuku zihniyeti ve uygulaması da mı söz konusudur?

Anayasa Mahkemesi'nin emredici kuralını uygulamak kime, neden bu kadar zor gelmiştir?

Anayasa Mahkemesi'nin ihlaller saptadığı bir hükmün; özgürlüğü, güvenliği, düşünce hürriyetini ve basın özgürlüğünü taca atarak suçsuz insanların bilerek lekelenmesini yeğleyen fanatik, düşman bir zihniyetin aleyhine vereceği bir hükmün, bundan böyle geçerliliği olabilir mi?

Esas hakkında mütalaa da dahil, tüm dosyayı nihai haliyle oy birliğiyle incelemeye alan Anayasa Mahkemesi'nin benimle ilgili kararı, tüm ülkenin ve dünyanın gözleri önündedir. Herkesin çok dikkatle incelemesini isterim.

Nasıl boş bir dosya ile insanlara eziyet edildiğini herkes görsün isterim.

Türkiye bir "hukuk devleti" olsaydı, Anayasa Mahkemesi'nin özellikle "özgürlük ve güvenlik hakkı" başta olmak üzere hak ihlalleri kararı, başta Adalet Bakanlığı olmak üzere, siyasî yönetimde ve HSK'da bütün aların zillerini çaldırması olurdu.

Pişkince, ihlallerden yana çıkmanın ve savunmanın, bir utanç konusu olacağı genel ve temel bir ittifak konusu yapılırdı.

Bir insanın yaşamına kast eden bu ihlâlin faillerinin bulunup ortaya çıkarılması ilk amaç olurdu.

Beni gözaltına aldırın, buna onay veren, tutuklayan, iddianameyi otomatik olarak kabul eden, yargı sürecinde bu ihlâller yokmuş gibi davrananlar, sorgu sual edilirdi. Ama inanıyorum, ileride muhakkak edilecektir.

Böyle olmadı.

Siyasal iktidar ve onun peşine takılan birkaç Adalet Bakanlığı görevlisi, “ihlâllerden” hiç rahatsız olmadı. Aksine, Anayasa Mahkemesi’ni hedef aldı, Anayasayı da yok sayarak suç işledi.

Bu arada şunu da belirtmek isterim: AİHM’e üye tüm ülkelerde “bireysel başvuru” incelemesi, bizim Anayasa Mahkemesi’nin yaptığı gibi yapılır.

Delil incelemesi yapmadan ihlâl olup olmadığına karar verilemeyeceği açıktır.

Demagojik siyasal militan tavır, mahcubiyet duymak yerine “beraatten” söz ederek gerçeği gözlerden saklamak istiyor.

Onlara, Anayasa Mahkemesi’nin FETÖ’cülükten ihraç edilen kendi eski üyesinin başvurusunu da aynı yöntemle incelediğini ve başvuruyu oy birliğiyle reddettiğini hatırlatmak isterim.

Umurlarında olmayacaktır ama gene de söylemiş olayım. İtiraz söz konusu olacak ise, o karara da itiraz edin ki tutarlı olun.

11 Ocak 2018 Perşembe akşamından itibaren kendimi artık “tutuklu” saymıyorum. Anayasa’nın emredici hükmüne uymayan iki üye nedeniyle hapisanede zorla tutulan, temel hak ve özgürlükleri ihlâlâ uğramış biri olarak tanımlıyorum.

Bu suçun, vakti geldiğinde, hukuk firardan döndüğünde, TCK’nın 77. ve 109. Maddelerinin kapsama alanına girebileceğine de inanıyorum.

Ayrıca, konu HSK’ya da taşınmış bulunuyor.

Geçen yıl Nisan ayında bir Ağır Ceza mahkemesi 21 gazeteciyi tahliye ettiğinde, HSK kendisinden beklenmeyen bir çeviklikle devreye girmiş, tahliye kararı veren

üyeleri acilen görevden almış, mahkeme başkanı İbrahim Lorasdağı'yı düz hâkim olarak Konya'ya sürmüştü.

Anayasa Mahkemesi kararını uygulamamak, Anayasa'yı çiğnemek ve hukuk devletinin kapısına beton dökmek de HSK'yı bu ölçüde ilgilendirecek mi acaba?

Şunu burada hatırlatmak isterim: bu mahkemenin iki üyesinin son açıklamalarını Yargıtay Onursal Başkanı Sami Selçuk, “çarpık” ve “bağışlanmaz bir yorum yanıl-gısı” olarak değerlendirmiştir. Ama burada aslında hukuksal bir tartışmadan ziyade, anayasal düzene karşı taammüden işlenen bir suç söz konusudur.

Sanıyorum ki, ta başından beri oynanan bir oyunun, Anayasa Mahkemesi'nin evrensel hukuk neşteri ile ortaya dökülmesi, deşifre edilmesi, bu oyunu oynayarak yaşam karartma peşinde koşan birtakım görevlileri rahatsız etti.

Sayın Mahkeme, son duruşmada da söylediğim gibi ben yargılanmıyorum, “yargılanıyormuşum gibi yapılıyor.”

Ben gözaltına alındığım 10 Eylül 2016 tarihinden bugüne kadar hep aynı matbu kağıtla hapiste tutuldum.

Hiçbir delil söz konusu olmadı. Artık Anayasa Mahkemesi'nin de saptadığı gibi, suç olmayınca, delil de olmuyor.

Ama beni zorla hapishanede tutuyorsunuz. Aslında bu da Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 5. Maddesinin 4. Fıkrasına aykırı, ama Anayasa'nın cayır cayır çiğ-nendiği bir ülkede bunun lafı bile olmaz.

Beni aynı matbu kağıtla yargılar gibi yapanların hak ihlâli içinde oldukları ortaya çıkmış bulunuyor. Hak ihlâli yapanların, ihlâlin saptanması karşısında Anayasa Mahkemesi'ni hedef almaları, bunun telaşındandır.

Zaten Anayasa Mahkemesi de hak ihlâllerini tespit ederken, çok vurucu bir şekilde bunu ifade ediyor:

“Somut olayda suç işlendiğine dair kuvvetli belirtinin yeterince ortaya konu-lmadığı, kişi hürriyeti ve güvenliği hakkının ihlal edildiği sonucuna varılmıştır.”

Gene aynı karardan okuyorum:

“Yazılar ve konuşmalar dışında somut olgu ortaya konulmadan başvurucunun tutuklanmış olmasının ifade ve basın özgürlüklerine yönelik caydırıcı bir etki doğurabileceği açıktır.”

“Bu itibarla ifade ve basın özgürlüklerinin de ihlal edildiği sonucuna varılmıştır.”

Anayasa Mahkemesi, Resmî Gazete’de yayımlanan ve “esas hakkında mütalaa” da inceleyerek verdiği kararında, tüm dosyada hak ihlâli var mı, yok mu diye inceleme yaparken, beni suçlamak için “somut bir olgu” bulunmadığını kayıt altına aldı.

Halbuki, bir önceki celse atanan ve son celsede de “esas hakkında mütalaa” veren savcı, Anayasa Mahkemesi’nin somut olgu bulamadığı iddiaları ve senaryolarıyla idam, idam olmadığı için de ağırlaştırılmış müebbet istiyor.

Savcıya göre iki yazı ve bir televizyon konuşmasıyla, ben cebir ve şiddet kullanarak, fail olarak “anayasal düzeni” değiştirerek “din devleti” kurmaya kalkarak suç işlemişim.

Ve bunu tek başıma, hiçbir örgüt üyesi olmadan yapmışım. Çünkü ne örgüt üyeliğiyle suçlanıyorum, ne de örgüte üye olmadan örgüt adına suç işlemekle.

Sadece darbecilikle suçlanıyorum.

Şimdi bunlarla ilgili iddiaları teker teker bir daha ortaya sererek, 18 aydır nasıl temel hak ve özgürlüklerimin gasp edilerek hürriyetimden yoksun bırakıldığımı bir kez daha haykırmak istiyorum.

Belki burada bunları yeniden tekrarlamamın bir faydası olmayacak, ama hukukun olduğu her yerden bu haykırışım duyulacaktır. Bundan çok eminim. Tıpkı Anayasa Mahkemesi kararının ispat ettiği gibi.

Sayın Mahkeme,

Şimdi gelelim, mahkemenin son celsesinden bir önceki celse aramıza katılan ve “dosyaya hâkim olmadığı” için “esas hakkında mütalaa” veremeyeceğini söyleyen, ama buna rağmen “tutukluluğumun devamını” talep eden savcı Eray Akkavak’ın idam edilmemi, idam olmadığı için de ömür boyu ağırlaştırılmış hapisle cezalandırılmamı isteyen esas hakkındaki mütalaaasında delil niyetine sunduğu iddialara.

Ama öncelikle şunu vurgulamalıyım: duruşma savcısı ile iddianame savcısı arasında önemli bir fark var.

İddianame savcısı, hem “cebir ve şiddet” kullanarak hem de bizzat faillik yaparak “din devleti” kurmak için televizyon programı vasıtasıyla darbe yapıp Anayasa’yı, parlamentoyu, hükümeti devirmeye kalktığı için üç kez ağırlaştırılmış müebbet, ayrıca FETÖ örgütüne üye olmamakla birlikte yardımdan da bir 15 sene ceza yememi talep ediyordu.

Yeni savcı tek bir ağırlaştırılmış müebbetle yetinmiş; ona göre televizyon programındaki tek bir cümle tarikiyle “cebir ve şiddet” kullanıp, bizzat darbecilik yapıp, Anayasayı değiştirip, “din devleti” kurmaya kalkmışım.

Üç ağırlaştırılmış müebbetten, bir ağırlaştırılmış müebbede inmek bir gelişme, herhalde teşekkür etmeliyim.

Esas hakkındaki mütalaa ile iddianamedeki bu esaslı fark, Yargıtay 16. Ceza Dairesi’nin 2017/1443 esas ve 2017/4758 karar sayılı içtihatlarına dayanıyor. Yargıtay’ın adı geçen dairesi içtihatlarında “anayasal düzen” değişikliği diğer sıralanan suçları da kapsadığı için üç kez müebbede gerek olmadığını vurguluyor.

Ama anlamadığım bir şey var: Yargıtay 16. Ceza Dairesi’nin 2017/1443 esas ve 2017/4758 karar sayılı içtihadını mehzaz gösteren bir savcı beni TCK’nın 309. maddesiyle nasıl suçlayabilir?

Çünkü, Yargıtay 16. Ceza Dairesi tam da ilgili içtihatlarında benim asla ve kat’a TCK 309 maddesi ile suçlanamayacağımı karara bağlıyor.

Ama buralarda bunların, kararların, savunmaların hiçbir kıymeti harbiyesi olmadığı, gazeteci davalarına bakan gizli masaların talimatlarının esas olduğunu biliyorum.

Gene de ben Yargıtay içtihatlarını bağlayıcı olarak kabul edecek ve hukuka saygılı bir ortamın muhtemel varlığı söz konusu olduğunda anlam ifade edeceğinden, bu vahim çelişkinin altını kalın kalın çiziyorum.

Yargıtay’ın 16. Ceza Dairesi’nin 2017/1443 ve 2017/4758 karar sayılı içtihadına atıf yapan bir savcı, benim TCK 309’dan cezalanmamı isteyemez, Yargıtay kararlarına ve içtihatlarına saygı gösteren bir heyet de bunu kabul edemez.

Niye olamayacağını, iddiaları cevaplarken içtihat üzerinden birazdan ispatlayacağım.

Sayın Mahkeme,

Savcının esas hakkındaki mütalaasının 13. sayfasında benimle ilgili iddialarına baktığımda, dosyayı hiçbir şekilde okumadığını, savunmalarımı yok saydığını, bağlı olması gereken Ceza Muhakemeleri Kanunu'nu da, Yargıtay 16. Ceza Dairesi'nin içtihadı gibi kaldırıp attığını, yokmuş gibi davrandığını görüyorum.

Neden böyle, anlatayım;

Terör örgütü lideri Fethullah Gülen ile gazetecilerin ilişkilerini sağladığı iddia edilen Alaaddin Kaya ile sık sık görüşüyordum.

Bunu kim söylüyor? Müptezel yalancılığının paramparça edileceğini bildiği için korkup mahkemeye gelemeyen Nurettin Veren.

Bu yalan, iddianamenin bizzat kendisi tarafından çürütülüyor. Duruşma savcısı iddianameyi ve benim savunmalarımı ve ara kararları okusa, CMK'ya saygılı davransa, bu geçersiz ve asılsız yalanı, "delilmiş" gibi burada yeniden tekrarlamazdı. Doğrusu, onun yerine ben sıkılıyorum. İdam istediği bir mütalaa bu, ne diyeyim?

Savcı iddianamenin 212. sayfasına da bakmadığı için, savcının dikkatine yeniden sunuyorum: Orada, benim Alaaddin Kaya ile 10 sene evvel iki kez görüştüğüm yazılı.

Savcının yok saydığı ve mahkemenin de görmezden geldiği bilirkişi raporu da bunu doğruluyor. Üstelik o zaman başyazarlığını yaptığım Star gazetesinin de sahibi gözüküyor. İddianame, iddianameyi yalanlıyor.

İnsan, bizzat iddianamenin iddianameyi anında çürüttüğü bir yalanı buraya yeniden neden taşır? Hukuksal ciddiyet ve ahlak bu mudur?

Savcının kendi kariyerini ve geleceğini nasıl böylesine rahatça harcadığına da şaşırıyorum doğrusu.

Savcı iddianameyi, savunmayı okumamış. Bunun hangi vahamet noktalarına ulaştığına dair çok çarpıcı belgeleri de var, buradan göstereceğim. Hepsi birer skandal.

Ama hiç olmazsa, ara kararlara eğreti bir göz atsaydı. Ona da üşenmiş, ya da bu “elden teslim” bir mütalaa; ciddiyete ve hukuka gerek duyulmamış. Ona doğrudan “ilgili makamlar” teslim etmiş.

Savcı Bey, 19 Eylül 2017 tarihli duruşma tutanağının yedinci maddesinde ne yazıyor, okumamışsınız.

Ben hatırlatayım: “İddianamede belirtilen Nurettin Veren ve Söğüt kod adlı gizli tanığın dinlenmeleri bu celse mümkün olmadığından ve mevcut delil durumu da dikkate alınarak her iki tanığın dinlenilmesinden ayrı ayrı vazgeçilmesine.”

Savcı hadi ara kararı da okumadı, peki CMK’nın 210. maddesini de mi bilmiyor?

Esas hakkında mütalaaaya “delil” diye sunulan tanığın mahkemede dinlenme mecburiyeti vardır.

CMK’yı yok sayan Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’ni haydi haydi görmezden gelecektir.

Halbuki, AİHS 6/1 ve 3.d fıkrasına göre, bir suç ile itham edilen herkes iddia tanıklarını sorguya çekmeli, soru sorabilmeli.

Bunun bir anlamı tabii ki yok, bunu biliyorum, ama hukuk için var.

Yargıtay’ın Ergenekon Davası’nı bozma nedenlerinden biri de tanık ve gizli tanıkların dinlenilmemiş olması, sanıkların bu tanıklara soru sormalarının engellenmesiydi. Onu da hatırlatırım.

Esas hakkında mütalaa böyle bir çürüklük ve gayriciddiyetle başlıyor. Ama buna taş çıkartan daha utandırıcı örnekler de var, onları da sergileyeceğim, ama bir anlamı olacak mı şüpheliyim.

Son olarak da bu esas hakkında mütalaanın ilk gayriciddi ve hukuk dışı iddiası ile ilgili Anayasa Mahkemesi’nin üyelerinin ezici çoğunluğunun hukuksal ve bağlayıcı kararının da nasıl değerlendirildiğini de yeniden anımsatmak isterim.

“Bir tanığın soyut anlatımlarına” ve “tanık anlatımında ise başvurucunun somut bir eylemine dair bir belgeye yer vermemiştir” denmektedir.

Savcı ve Anayasa Mahkemesi arasındaki bu kadar büyük farklılık nereden kaynaklanıyor? Suçsuz insanlara talimat doğrultusunda suç işleyerek zulüm etmek bir yanda, gerçeği ortaya çıkarma çabası bir yanda. Beyazı siyah yapan bir dönemdeyiz galiba.

Sayın Mahkeme,

Savunmalarım, kasıtlı ve bilinçli bir şekilde yok sayılıyor.

Neden?

Çünkü savunmalar dikkate alınsa, matbu kâğıtlarla, delil göstermeden zorla hapis-hanede tutmak mümkün olmayacak. Adalet yerini bulacak.

O yok sayılan savunmalarımdan birinde söylediğimi yineleyerek devam etmek istiyorum: “Mağdur edilmemin en tatsız tarafı suç olmayan, yersiz, manasız, anlamsız suçlamalara cevap vermek, bunlara karşı savunma yapmak durumunda kalmak.”

Daha korkuncu da, dün hukuken suç olmayanın, bugün baskı ve korku ile suç gibi piyasaya sürülmesi. Hukuk güvenliğinin yok edilmesi.

İkametimde yapılan aramada altı adet 1 dolar bulunması da böyle bir iddia.

Yurt dışı seyahatlerde yanımda götürüp getirdiğim dövizler içindeki 1 dolarla, çok eskiden bir kenarda kalmış, unutulmuş, yırtılmış 1 doların, algı operasyonu için “ağırlaştırılmış müebbetle” yargılandığım bir davada sos malzemesi olacağı, delilmiş gibi ciddi ciddi iddianamelerde yazılacağı, bin yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Buranın hukuk güvenliği ile bağının nasıl hızlıca koparılabileceğini bir kez daha yaşayarak öğrendim.

Bu iddia, iddia cümlesinin içinde anlamını yitirmektedir. Çünkü “beş adet 1 doların çalışma odamdaki masamın çekmecesinde, seyahat ederken kullandığım dövizlerle bir arada bulunduğu” vurgulanmaktadır.

Mahkeme heyetinin de gözleriyle gördüğü gibi, üçte biri kopmuş, tedavülden kalkmış, koridorda vestiyerde eski seyahatlerden unutulmuş 1 dolara beyhûde bir anlam yükleme hevesi de bu derecede anlamsızlaşıyor.

Ayrı bir yerde, özel olarak muhafaza edilmesi söz konusu değil; odamdaki küçük miktardaki dövizler gibi, eski, yırtık, **tedavülden kalkmış 1 dolar** olduğu aşikâr.

Ayrıca, bu algı operasyonuna yönelik, vicdansızca lekeleme çabasıyla yayılan bu tür suçlamalar, ilk önce iddianamenin kendisi tarafından ıskartaya çıkarılmaktadır.

Birincisi, ben örgüt üyesi olmadığımı göre, F serisi 1 doları, savcı neden, ne amaçla ve ısrarla buraya sokuşturmaya kalkar, anlaşılır gibi değil. Suç ve delil olmadığı için çaresizlikten mi acaba?

Ayrıca, suç delili bulamamanın çaresizliği mi, illâki bir suç yapıştırmanın vahşi şehveti mi, savcı evime 1 dolar için parmak izi ekibi de göndermiş, ama aradığı neyse onu da bulamamıştır. Bunu dürüstçe iddianameye yazmak gerekmez mi?

İkincisi, 15 Temmuz sonrası 1 dolar bulundurmamak suç aleti silah bulundurmaktan daha tehlikeli hale gelmişti. Gizli saklı bir işim olsa, ben 1 dolarları neden tutayım?

Bunları ilk savunmamda uzun uzun anlattım ama esas görev, savunma dinlemek ve savunmaları yok saymak.

İddianamenin kendi mantığına bakılınca da bu 1 doların iddianameye sanki bir anlam içeriyormuş gibi yazılmasının bir mânâsı da yok, çünkü FETÖ örgütünde iddianamenin anlatımına göre F serisi 1 doların örgüt üyesi öğrencilere dağıtıldığı söyleniyor. Esas hakkında mütalaada ise bu tespit daha da geliştirilmiş, “abiler,” “imamlar” filan devreye girmiş.

Bu 1 dolar nedeniyle neden suç duyurusu yapacağımı ise 19 Eylül 2017 tarihli duruşmada anlatmıştım. Artık onlara yeniden girmeyeceğim.

Ama bu akıl dışı, düşmanca iddiaya karşı Anayasa Mahkemesi’nin benimle ilgili verdiği ihlâl kararındaki 1 dolarla ilgili tespitini aktaracağım:

“... başvurunun evinde yapılan aramada 1 Amerikan doları banknotun bulunmasına ... dayanılmıştır (bkz. § 34). Bununla birlikte başvurunun banknot, hesap, soruşturmaya dâhil edilmeme ve telefon görüşmelerine ilişkin hayatın

olağan akışına uygun olan savunmasının aksini ortaya koyacak somut bir olgu belirtilmemiştir.”

Burada benim açımdan en önemli husus “savunmalarına” olan vurgudur.

Anayasa Mahkemesi doğal olarak “savunmaları” değerlendiriyor. On sekiz aydır beni zorla tutan mahkeme ve idam olsa idam isteyecek savcı değerlendirmiyor.

Acaba neden, bu fark nereden kaynaklanıyor?

Ülke normalleştikçe, bu sorunun cevabı çok daha fazla merak edilecektir, bundan eminim.

Bir de hukuka ve hukuk ahlâkına aykırı olarak duruşmaya bu kez katılan yeni savcı tarafından ilâve olunan Bank Asya kartı lafı var. Bir önceki iddianame bile bunu gündeme getirmeyi uygun görmemişti.

Bu kart, 50’ye yakın kullanılmayan kart ile bir aradaydı, bunun fotoğrafları da var.

İkincisi, hem hukuksal ahlâk hem Ceza Muhakemeleri Kanunu gereği, savcı yapması gerekeni yapmıyor, söylemesi gerekeni söylemiyor, mahkeme de böyle bir durum yokmuş gibi sessizliği yeğliyor.

Dava dosyasında var, o kartta hiçbir hesap hareketi yok. Mahkeme bunu araştırdı ama mahkeme zaptına geçirmede, neden?

Savcı, bunu iddianameye yazmadı. Üstelik, CMK’nun 170. maddesi sanık lehine olan gelişmelerin de kayda geçilmesini mecburi kıldığı halde.

Hoş, Anayasa’yı yok sayan bir zihniyet, Ceza Muhakemeleri Kanununu mu dikkate alacak?

Bu biraz fazla hukuksuzluk, ama aşırı bir düşmanlık değil mi?

Evrensel kuralları izleyerek dosyayı inceleyen Anayasa Mahkemesi ise mahkemenin ve savcının yok saydığını kayda geçirmiştir.

Bundan dolayı mı Anayasa Mahkemesi’ne kızılıyor acaba?

Şimdi sormak istiyorum, neden hukukun emirlerini yok sayıyorsunuz?

Suçmuş gibi iddianameye sokuşturulan iddiaların esasını, gerçeğini, hiç bir suç vasfının olmadığını söylemiyorsunuz?

Bank Asya’da bir işlemin olup olmadığını soruşturan bu mahkeme, cevabını da saklayan gene bu mahkeme.

Rahmetli hukuk devleti.

Amaç nedir?

Gerçeği ortaya çıkarmak gibi bir hedefin tabii ki olmadığını 17 aydır görüyorum. O halde, ister istemez “amaç ne” diye soruyorum.

Şimdi geldik, ta baştan beri, bu garip, akıl ve izan dışı suçlamaların arasına neden iliştiliğini baştan beri anlayamadığım iddiaya.

İddia, “AKABE Eğitim ve Kültür Merkezi’nde konferans verdiğim halde soruşturmaya uğramamış olmam.”

Siz, böyle bir suç iddiası gördünüz mü? Göremezsiniz, çünkü hukuk devletinde böyle bir suçlama olamaz.

Avukatlarımın titiz ve özenli çalışması, ek dosyaları didik didik etmeleri sonucu, bunun aslında iddianame savcısının çaresizce delil üretmeye kalktığı büyük bir skandal olduğunu öğrendim.

Bu dava gerçekten yarın birgün hiç kimsenin altından kalkamayacağı, hesabını veremeyeceği, korkunç bir suç üretme aldırmazlığının tüm belgelerini de içinde barındırıyor.

Skandal suç üretme belgelerini görünce, AKABE iddiasının, beni hiç bir delil olmadan 12 günlük bir bayram öncesi sırf zulmetmek için göz altına alan iddianame savcısının hukuk dışı gayreti olduğunu gördüm.

Savcı hiçbir delil olmadığı halde beni gözaltına aldırıldığı 10 Eylül 2016 günü, bir “delil” bulma peşinde koşarken, polis kayıtlarında, gözaltına alındığım tarihten dört yıl önce FETÖ’cü polislerin teknik takip yaptıkları AKABE Vakfı’nda adıma rastlanıyor.

O teknik takip fişî dosyada var.

Sabah 09:30'dan gece 22:30'a kadar vakfa gelip gidenlerin listesi var.

Benim de adım bir cümlede geçiyor. O cümlede, vakfa konferans için geldiğim, saat 20:00'da da ayrıldığım yazılı, hepsi bu kadar.

İddianame savcısı, delil aranırken adıma dört yıl önceki bir sıradan teknik takip fişinde de olsa rastlamaktan dolayı çok seviniyor.

Hemen emrindeki terörle mücadelede çalışan iki polis memurunu çağırıyor. Konferans tarihinden dört yıl sonra, gözaltına alındığım gün bir "tespit tutanağı" tutturuyor.

Siz böyle bir hukuk gördünüz mü?

Suçsuz insanları muhtemelen talimatla, uzun bayram öncesi eziyet olsun diye gözaltına al, sonra da delil olmadığı için "delil" üretmeye giriş.

Tespit tutanağında, iki polis memuru savcının isteğı doğrultusunda kendi kanaâtlarını yazıyor.

"FETÖ'cü polislerin bu vakıf ile ilgili yürüttükleri soruşturmaya istediklerini dâhil edip, istemediklerini dâhil etmediklerini" belirtiyorlar.

Dört yıl sonraki kanaâtları inandırıcı olsun diye de, biri Abdüllatif Şener, iki kişi hakkında daha soruşturma yapılmadığını da süs mahiyetinde bu tespit tutanağına ekliyorlar.

Savcı, iki polisin, konferanstan dört yıl sonra talimatla oluşturdukları kanaâtlarını delil diye iddianameye koyuyor, esas hakkında mütalaa yazan yeni savcı da bunun önüne arkasına bakmadan, bunu bir "suç delili" olarak tekrarlıyor.

El insaf, ne diyeyim?

Bu rezaleti yeni öğrendim. Avukatlarım gerekli suç duyurularını ve şikâyetlerini yapacaklar.

Mahkemenin matbu kâğıtlarla "müşahhas deliller var" diyerek beni zorla 17 aydır tuttuğı "deliller" bunlar.

Savcının gittiğim konferanstan dört yıl sonra verdiği talimatla, gözaltına alındığım gün, emrindeki polisler yazdırdığı kanaâtlar bir anda delil oluveriyor.

Böyle bir yaklaşım, anlayış, zihniyetle adil yargılama olabilir mi?

Olmadığını Anayasa Mahkemesi kararı somut bir şekilde ortaya koydu.

Gene de, bu AKABE konusyla ilgili garipliği ciddiye alıp, bazı şeyleri anımsatmak isterim.

Burada hiç bir işe yaramayacağını biliyorum, ama yarayacağı gün geldiğinde kayda geçsin diye bunları tekrarlıyorum.

Bu AKABE iddiası olsa olsa, benim hiç bir yapı ile iltisaklı, irtibatlı olmadığım konusunda lehime delil olabilir. Çünkü AKABE Vakfı'nın o tarihte Gülen Cemaati ile düşmanlık derecesinde bir hasımlığı olduğunu bu iddianameden öğrendim.

Özerk, bağımsız bir düşünce insanı olmasam, AKABE Vakfı beni konferansa neden çağırırsın?

İkincisi, bu vakıftan kaynaklanan Kudüs Ordusu Terör Örgütü davasına bakan ve FETÖ'cülükten 10 yıla mahkûm olan iki hâkim, benim hukuk dışı usullerle dinlenmemeye olanak veren hâkimlerdir. Kendilerine dava açtım, bunun belgeleri dosyada var. Keşke ilgili kişiler, dava dosyasına da bakıverse.

Hangi izan, mantık, akıl, vicdan, hukuk beni bu garipliklerle suçlu buluyor, yetmezmiş gibi ömür boyu hapse çarptırılmamı istiyor, şaşmak az kalıyor.

Bu garipliğe hukuk gerçeği ile yaklaşan Anayasa Mahkemesi ne diyor?

“... hayatın olağan akışına uygun olan savunmasının aksini ortaya koyacak somut bir olgu belirtilmemiştir” diyor.

Mahkemeye ve yeni savcıya soruyorum: Sekiz aydır neden hiçbir savunmamı dikkate almadınız, neden adeta bilinçli ve kasıtlı bir şekilde yok saydınız?

Zorla hapisanede tutmak için mi?

Sayın Mahkeme,

Gelelim, açıkça lehime olarak kullanabileceğim, hukuken de hiç bir geçerliliği olmayan bir başka iddiaya.

26.07.2006 ile 16.12.2015 tarihleri arasındaki 10 yıl içindeki binlerce konuşmadan çekip çıkarılan dokuz HTS kaydına.

İddianame kasten bunların zamanlarını belirtmiyor. Şüpheli bir ortam yaratmak, suçsuz insanları lekelemek ve algı operasyonları yapmak için. Hâlbuki dosyanın ekinde var.

İçerik ise hiç yok, keşke olsa da hangi şartlarda suçlanıp yargılandığım ve özgürlüğümün mahrum edildiğim ortaya çıksa.

Heyetin ben ne kadar suçsuz olursam olayım, ne kadar esas hakkında mütalaada delil diye ortaya konan zorlama unsurların bir anlamı olmasa da, zorla bir ceza verme konusunda aşırı bir gayret içinde olduğunu görüyorum.

Halbuki başlangıcındaki iddianameyle esas hakkında mütalaadaki deliller aynı. Anayasa Mahkemesi hak ihlâli konusunu denetlerken, esas hakkında mütalaadaki iddiaların hepsini inceledi.

Ve bırakın buradan ceza vermeye kalkışmayı, beni bu iddialarla tutuklayamayacağınıza karar verdi.

Ama iki üye bırakın bu gerçeği kabul etmeyi, anayasal suç işleyerek karara uymadı. Ve hem Anayasa'yı ihlâl etti, hem özgürlüğü tahdit suçu işledi.

Şimdi de Anayasa Mahkemesi'nin "tutuklama bile yapılamaz" dediği gerekçelerle, beni ağırlaştırılmış müebbetle yargılama inadı sürüyor.

Hayret ki ne hayret.

Gelelim HTS kayıtlarına. On yılda konuştuğum binlerce kişi arasından çekip çıkarılan dokuz kişiden biri, bana 2009'da iki kez mesaj atmış.

Bir diğeri 2010 yılında, sekiz yıl önce bir kez aramış.

Bir üçüncüsü ile 2010 ve 2012 yılında üç kez konuşma söz konusu olmuş.

Bir dördüncüsü, 2009 yılında beni iki kez aramış.

Bir beşincisi yazılar yayınlandıkça mesajlar atmış, 2008 yılından sonra ise mesaj göndermemiş, hiçbir telefon görüşmesi de olmamış.

Bir altıncısı, biri 2008, diğeri 2009 yılında iki kez aramış.

Diğerleri de aynı. Hepsinin dökümünü ta geçen Eylül ayındaki savunmada verdim, ama mahkeme ve savcı savunmaya aldırıyor.

Zaten Anayasa Mahkemesi'ne de savunmalarımı değerlendirmeye aldığı için hidetleniyorlar.

Savunmaları yok sayan bir hukuk, savunmaları yok sayan bir mahkeme, savunmaları yok sayan bir savcı dönemi bu dönem.

En son HTS kaydı 28 Ocak 2014 tarihini taşıyor.

15 Temmuz 2016 tarihinden iki buçuk yıl önce.

Buralardan nasıl "darbecilik" suçu, "ağırlaştırılmış müebbet" çıkartabiliyorsunuz, anlaşılır gibi değil. Şapkadan tavşan bile daha kolay çıkar eminim.

Ayrıca, şunu da bir kez daha tekrarlayayım: Bu dokuz kişinin hepsi de o dönemde, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin denetimindeki meşru kuruluşlarda çalışan, medyada faaliyet gösteren, yöneticilik yapan kimseler.

Üstelik, bu sürekli ve sıkı olmayan telefonlaşma sürecinde adli bir takibatta değiller, aksine özellikle siyasal iktidar nezdinde itibar sahibiler.

Mahkeme, beni suçlamaya yeltenmek için kullandığı bu dokuz kişinin, bugünkü siyasal iktidar mensuplarıyla olan HTS kayıtlarını istemek gibi adil bir gayretin yakınından bile geçmedi.

Sormak istiyorum, bunlar mıdır beni hapisanede tutmak ve sanki suçluymuşum gibi algı yaratmak için yararlanılan "müşahhas delillerin" içeriği?

Anayasa Mahkemesi, bugüne kadar beni hapisanede tuttuğunuz ve ömür boyu hapis istemiyle yargıladığınız, "müşahhas delil" diye de vurguladığınız düzmece

senaryolara ait iddialara dair tek bir paragraflık hukuksal değerlendirme yapmış. Resim o kadar netleşiyor ki, bir kez daha bilginize aktarıyorum:

- “Başvurucunun yukarıda belirtilen eylemlerinin FETÖ/PDY'nin amaçları doğrultusunda gerçekteştirildiğine ve bu yapılanmayla irtibatının bulunduğuna ilişkin olarak bir tanığın soyut anlatımlarına, başvurucunun evinde yapılan aramada 1 Amerikan doları banknotun bulunmasına, FETÖ/PDY mensubu yargı ve kolluk görevlilerince yürütüldüğü belirtilen bir soruştırmaya dâhil edilmeyişine, bazı kişilerle yaptığı -zamanı ve içeriği belirtilmeyen- telefon görüşmelerine ve Bank Asya'da hesabının olmasına dayanılmıştır.

“Bununla birlikte başvurucunun banknot, hesap, soruştırmaya dâhil edilmeme ve telefon görüşmelerine ilişkin hayatın olağan akışına uygun olan savunmasının aksini ortaya koyacak somut bir olay belirtilmemiştir. Tanık anlatımında ise başvurucunun somut bir eylemine dair bir belgeye yer verilmemiştir.” (S.34, paragraf 146)

şimdi, yeni bir hukuk skandalına daha geldik.

İzah edeceğim bu skandal hakkında avukatlarım HSK'na başvurdu, ben de Adalet Bakanı'na mektup yazdım.

Çünkü, birincisi, iddianame savcısı, çoktan hukuk gereği bu dosyayla ilgisini kesmiş olmasına rağmen, kesmiyor.

İkincisi, ek dosyada asıl hâli duran evrakları tahrif ederek sakatlıyor ve sanki müthiş delillermiş gibi iddianameye ittirmeye çabalıyor.

Ama bu konuda, esas hakkında mütalaa veren savcıya yakıştıramadığım ve çok garipsediğim bir husus var.

Avukatlarımın, iddianame savcısının yaptığı tahrifatı izah eden ve HSK'ya bu konuda yapılan şikâyeti de mahkemenize bildiren dilekçelerinin tarihi 10 Kasım 2017'dir.

Duruşma savcısı esas hakkında mütalaasını ne zaman mahkemeye veriyor. 11 Aralık 2017 tarihinde.

Yani tahrifatın açıkça belgelenip, dosyaya konmasından bir ay sonra.

Peki savcı neden, mütalaasına bu "delil" diye sunduğu iddianın, tahrif edilmemiş asıl halini almıyor?

Ayıp değil mi? İnsan bunlardan medet umar mı? Hukuk ve hukukçuluk bu mudur?

Şimdi bu tahrifata ve delil diye sunulan sakatlanmış evraka bakalım.

İki kişi ByLock üzerinden konuşuyor. Konuşmanın aslı şöyle:

- "Katılımcı kimler öngörülüyor?"
- "Aydınlar"
- "Her zamanki gibi"
- "Anladım"
- "80 bin TL gibi bir maliyeti olacak" "Birincisi ne yapalım, ikincisi para konusunda yardımcı olunabilir mi?"
- "Murat Belge, Ergun Özbudun, Mehmet Altan, Mümtazer Türköne, Şahin Alpay ile görüştük. Yapalım diyorlar."

Benim dışındaki iki kişinin konuşmasının asıl metni bu.

Peki, yasal hakkı olmadığı hâlde dava devam ederken açık tuttuğu soruşturma numarası üzerinden kendince delil toplamaya devam eden iddianame savcısı Can Tuncay bu konuşmayı nasıl tahrif ediyor?

"Aydınlar" kelimesini atıyor. Ayrıca, Mehmet Altan ve Mümtazer Türköne dışındaki isimleri de atıyor.

Kendince bir senaryo oluşturuyor. Mahkemenin uyarılmış olmasına, tahrifatsız esas konuşma metninin dosyada da bulunmasına rağmen, esas hakkında mütalaa veren duruşma savcısı da durumu bildiği halde, tahrif edilen saptırılmış metni uyguluyor.

Bu mudur gerçeği arama, adil yargılama, yansız ve objektif mahkeme?

Üstelik bu konuşma, beni suçlamaya kalkmanın, benim üzerime oturmayacak garip ve akıl dışı suç elbiseleri giydirmenin saçmalığını sergiliyor.

"Aydın" olarak tanımlanan birini terör örgütüyle irtibatlandırmaya, iltisaklı göstermeye çalışan beyhûde gayreti ortaya çıkaran bir belge olarak kullanılabilir ancak.

Bu dosyaya en son olarak ilâve edilen iddia için Anayasa Mahkemesi ne diyor, onu da tekrarlayayım da, herkes duysun:

"Son olarak Cumhuriyet Savcısı esas hakkında mütalaasında, suç işlendiğine dair delil olarak 'ByLock' üzerinden yapılan bazı yazışmalara dayanmıştır.

"Anılan yazışmaların başvuru dışındaki kişiler arasında yapıldığı anlaşılmaktadır.

"Yazışmalarda başvuruyla ilgili bazı ifadelere yer verilmiştir.

"Bununla birlikte somut olayın koşulları ve başvuru hakkında kullanılan ifadelerin içeriği dikkate alındığında bunların tek başına suç şüphesini gösterir kuvvetli bir belirti olarak değerlendirilmesi mümkün görülmemiştir."

Anayasa Mahkemesi'nin altını çizdiği ve konuşma dökümü aslında yazılı olan, benimle ilgili "aydın" tanımlamasını sizler neden dikkate almak istemiyorsunuz?

Neden bunu abrakadabra metotlarıyla buharlaştırma gayretindesiniz?

Aydın olduğum için ve fikirlerimden dolayı mı?

Sayın Mahkeme,

Anayasa Mahkemesi benimle ilgili hak ihlâli kararı verirken, bireysel başvurularda bütün diğer Anayasa Mahkemelerinin yaptığı gibi, esas hakkında mütalaadaki, beni "ağırlaştırılmış müebbede" mahkûm etmek için ortaya "delil" diye sürülen iddiaları da teker teker hukuken incelemiştir.

Ve bu iddialarla bırakın herhangi birisini mahkûm etmeyi, tutuklamayı da "özgürlük ve güvenlik hakkının ihlali" saymıştır.

Ayrıca, iki yazı ve bir televizyon programına dayanarak benim suçlanmamı da, hem "düşünce ve ifade özgürlüğüne" hem de "basın özgürlüğüne" karşı ihlâl olarak nitelmiştir.

Bunları yeniden anımsatıyorum, çünkü esas hakkındaki "delil" diye ortaya sürülenlerden biri de sekiz yıl önce yazdığım "Balyoz" yazısıdır.

Savcıya göre, sekiz yıl önce Star gazetesinde o günlerin en güncel ve önemli konusu olan Balyoz davası konusunda fikir beyan etmek, yorum yapmak "örgüt ideolojisi ve strateji doğrultusunda" kamuoyu oluşturmaya çalışmak anlamına geliyor.

Aslında bunlar gülüp geçilecek, asla ciddiye alınmayacak bir sürü tutarsızlık örnekleri.

Ama sizi bunca zamandır hapiste tutan, ağır cezalara çarptırmak isteyen savcılardan gelince, bir de bunları kabule yatkın bir zihniyetin düşman hukuku tavrıyla kuklaşınca, ciddiye alıp savunma yapmak durumunda kalıyorsunuz.

Üstelik daha önce yaptığımız savunmalar da bir yana atılıyor, matbu kâğıtlarla zorla aylardır içerde tutuluyorsunuz.

Savcının "Balyoz'un Anlamı" başlıklı yazıyı da okumadığına eminim; okusa yazıda şimdi mumla aramak zorunda kaldığımız "demokrasinin ve hukuk devletinin" anlamını vurgulamakta olduğumu görmüş, anlamış olurdu. Ayrıca, bu yazı hiç bir yasal soruşturmanın konusu da olmamıştır.

Üstelik Balyoz davası hâlâ yargı aşamasındadır. Yani savcı iddianameye göz atsa, bunun beyan edildiğini de görecekti.

Eğer, Balyoz'dan söz etmek, savcının iddia ettiği gibi "örgüt ideolojisi ve stratejisi doğrultusunda kamuoyu oluşturmak" ise savcının kendi ile tutarlı olmak açısından "Balyoz sapına kadar vardı" diyen Başbakan Binali Yıldırım için de dava açması gerekir.

Açmıyorsa, beni nasıl ve neden suçluyor?

Mahkemenin bir türlü ispatlayamadığı ama esrarengiz bir şekilde ima ederek, etrafa sanki suçluymuşum gibi bir algı yarattığı "müşahhas delillerden" birinin de sekiz yıl önceki bu yazı olduğu görülüyor.

Peki, Anayasa Mahkemesi ciddi bir delilmiş gibi sunulan sekiz yıl önceki bu yazıyı irdeleyerek hangi sonuca varmış, onu da yeniden yüksek sesle okumak isterim:

“*Balyoz'un Anlamı*” başlıklı yazı ise ulusal ölçekte yayın yapan Star gazetesinde yayımlanmıştır. Anılan gazetenin FETÖ/PDY'nin yayın organlarından biri olduğuna dair iddia bulunmamaktadır. Öte yandan anılan yazının yayımı 2010 yılında

gerçekleşmiştir. Soruşturma makamlarının bu dönemde FETÖ/PDY'nin bir suç örgütü olduğuna ve bunun kamuoyunca bilindiğine dair bir tespit ve iddiası mevcut değildir.

"... Soruşturma makamlarını, anılan soruşturmaların başlamasından üç yıl önce yazılmış ve yazıldığı dönemde ülke gündeminin ilk sıralarında yer alan güncel bir davaya ilişkin yazının FETÖ/PDY'nin amaçları doğrultusunda kaleme alındığı kanaatine sevk eden olgusal temeller ortaya konulmamıştır."

Sayın Mahkeme,

Şimdi esas hakkında mütalaanın benim "cebir ve şiddet" kullanarak, üstelik "fail" olarak da katılarak, anayasal düzeni ortadan kaldırıp din devleti kurmaya kalkıştığım iddiasının Nirvana'ya ulaştığı yere geldim.

Öncelikle, bu yargılama sürecinin gayri ciddiliğini göstermek için, savcıya "kötülüklerin anası" olarak sunduğu o cümleyi nereden aldığını sormak istiyorum.

Konuşmamda yeni savcının esas hakkında mütalaasında belirttiği gibi bir cümle yok. İddianamede de yok.

Cümlenin esasları şu:

"...Türkiye Devleti'nin içinde de muhtemelen bütün bu gelişmeleri dış dünyadan daha fazla belgeleyen, izleyen bir başka yapı var. Yani onun ne zaman torbadan yüzünü çıkaracağı, nasıl çıkaracağı da belli değil..."

Ben böyle söylemişim.

Bu bir cümleden dolayı rahatlıkla, hem çok fazla bir rahatlıkla, "ağırlaştırılmış müebbet" isteyen savcının esas hakkında mütalaasına koyduğu cümle ne?

"Dış dünyadan" lafı "dış dünyada" olmuş. Bu bir.

"Torbadan yüzünü" demişim, bu laf "torbadan elini" olmuş.

"Nasıl çıkaracağı da belli değil" demişim, bu vurgu da "nasıl elini çıkaracağı belli değil" olmuş.

En büyük suçlama delili olarak sunup, bir ömrün zindanda geçirilmesini talep ediyoruz, ama cümlelerin kendisini doğru yazamıyoruz.

Bu gayrı ciddilik nedir? Böyle bir yargılama olabilir mi? İnsanların hayatına böyle bir aldırılmazlık içinde mi zulüm ediyorsunuz?

Devamı da bu çürüklük üzerinden gidiyor, teker teker ispatlayacağım.

Savcı, daha doğru dürüst aktaramadığı bu cümleyle benim "askeri darbe ortamının var olduğunu ifade ettiğimi" söyleyebiliyor.

Nerede, nasıl demişim, nasıl ifade etmişim, belli değil. Savcı istediği gibi anlıyor, anladığını da benim "ifade ettiğimi" söyleyecek kadar kendinden emin bir rahatlıkla cümle kuruyor, istediği gibi mütalaaya yazabiliyor. Ardından da "müebbet" istiyor.

Pes.

Sonrası tam bir komedi. Evlere şenlik bir hâl.

İfade ettiğim noktadan sonrasını beraberce okuyalım.

Burada suçlama bireysellikten çıkıyor, çoğul bir hâl alıyor. Cezanın şahsîliği prensibi, ispat filan, çoğu zaman olduğu gibi, bir kez daha buhar oluyor.

Ve programda sanıkların hep birlikte darbe çağrısıyla sübliminal mesaj içeren söylemlerde buldukları.

Nerede, nasıl, belli değil. Bu engizisyon mahkemesi mi? Yassıada duruşmalarına geri mi döndük?

Devam ediyor;

"Darbe girişimini terör örgütüne fikir ve eylem birliği içerisinde olmadan bilmelerinin mümkün olmayacağı..."

Darbe girişimini bildiğimiz nereden çıktı, ispatı nerede, o da yok.

Savcı öyle söylüyor ya, yeter. İspat, delil, somut olgu, bunlar günümüz yargılamalarında yer almayan, gerekli olmayan unsurlar.

Suç yok ki, delil olsun...

Savcı ne yapsın, laf kalabalığıyla işi idare etmeye, algı yaratmaya, mümkün olursa da ceza verilmesine olanak sağlamaya çalışıyor. Bu davada görevi bu.

Bir de "terör örgütü ile fikir ve eylem birliği içerisinde olmadan bilmeleri" lafı var, ama gene delil yok.

Örgüt üyesi değilim, ama "din devleti" kurmak isteyen bir terör örgütü ile "fikir ve eylem birliği" içindeyim.

Nasıl oluyor?

Bu garip ve mantıksız iddialara inanın ben savunma yapmaktan utanıyorum.

Önce, savcının cımbızladığı cümlelerin yer aldığı paragrafı bir anımsatayım:

"Eğer birisi, hukuk dışı bir şekilde devleti ele geçireceğini sanıyorsa...

Eğer o devlet, var olmaya devam edecekse, bu bir gaflettir ve Türkiye Devleti'nin içinde de muhtemelen bütün bu gelişmeleri dış dünyadan daha fazla belgeleyen, izleyen bir başka yapı daha var.

Yani onun ne zaman torbadan yüzünü çıkaracağı, nasıl çıkaracağı da belli değil...

... Çünkü devleti ele geçirmeye kalktığın vakit, bir metabolizmayı yok etmek istiyorsun.

O metabolizmanın da kendi refleksi var. O refleksi gösterecek unsurlar nedir?

Bunları yok edemezsin. Edersen, o zaman zaten devlet ve toplum yok olur."

Devlet ne demek? Yasama, yürütme, yargı ve bunun içinde barındırdığı kurumlar, yapılar.

Bu paragraftan ortalama anlayış sahibi birisi nasıl bir "darbe" anlamı çıkarabilir?

Asker mi diyorum, darbeciler mi diyorum, TSK mı diyorum? Aksine "Eğer birisi, hukuk dışı bir şekilde devleti ele geçireceğini sanıyorsa..." diye cümleye başlıyorum.

Çok fazla zorlamıyor musunuz?

Eğer anayasal düzeni birisi yok etmeye kalkarsa, kalkışırsa buna yönelik hazırlıkları varsa ya da açıkça anayasal düzene karşı fiili durum yaratırsa devlet erkleri refleks göstermez mi?

İlk duruşmamda bu cümleye örnekler vermiştim.

Mahkeme umursamadı, hâlâ da umursamıyor.

Şimdi bu mahkemeye, suçladığı cümleyi aynen tekrarlıyorum.

Çünkü, beni baştan beri Anayasa'nın 19, 26 ve 28. maddelerini ihlâl ederek hapiste tuttuğunuz ortaya çıktı.

Onu, bütün bu safhaları içerden izleyen yargının içindeki hangi "yapı" ortaya çıkardı?

Anayasa Mahkemesi.

Anayasa Mahkemesi deyince, Anayasa Mahkemesi benimle ilgili kararında, benimle ilgili akıl dışı iddiaları nasıl değerlendiriyor, ona da bakalım.

Sadece tek bir paragraf okumam yeterli olacaktır:

"Başvurucunun sarf ettiği sözlerin içeriği ve bağlamı, anılan sözler öncesinde ve sonrasında diğer konuşmacılar ile başvuru tarafından dile getirilen hususlar bir bütün olarak değerlendirildiğinde; bu sözlerin -tereddütsüz bir şekilde- darbe çağrısı olarak nitelendirilmesi ve başvurucunun bunları ertesi gün gerçekleştirecek olan darbe teşebbüsünü bilerek kamuoyunu buna hazırlamak amacıyla söylediğinin kabul edilmesi zordur.

Aksi durumda kullanılan sözlere, objektif bir gözlemcinin verebileceği anlamın ötesinde anlamlar yüklenmesi sonucu doğabilir.

Nitekim programdaki konuşmalarda hükümetin, iki yıl sonra yapılacak seçimlerde veya seçim öncesinde iktidar partisinden bir kısım milletvekilinin bir başka siyasetçiyle birlikte yeni bir parti kurması sonucunda değişebileceğine yönelik öngörülerde bulunulmuştur." (s. 33, p. 140)

Neden savcı, Anayasa Mahkemesi'nin anımsattığı, benim de savunmalarında hançeremi yırtarak defalarca ısrarla vurguladığım "iki yıl sonra seçim var" lafını, bunun etrafındaki yorumları kör bir inatla yok sayıyor? İddianamenin 185 ve 187. sayfalarında bunlar var halbuki.

Ya da mahkeme heyeti neden bugüne kadar bu konuda objektif bir tavır ortaya koymuyor?

Ne yapıp edip zorla olumsuz aleyhte bir sonuç oluşturmak için mi?

Anayasa Mahkemesi kararından şu cümleyi de okumak isterim:

"Anılan hususlar dikkate alındığında başvurucunun suça konu sözleri darbe teşebbüsünün ortamını hazırlamak amacıyla söylediğinin olgusal temellerinin soruşturma makamlarınca ortaya konulamadığı görülmektedir."

Kim diyor? Anayasa Mahkemesi diyor.

Olgusal temel ortaya koymak isteyen var mı acaba?

Amacın bu olmadığı ispatlanmadı mı?

Sayın Mahkeme,

Ömür boyu hapis yatmam için savcının "delil" olarak sunduğu son iddia da gene bir yazım.

20 Temmuz 2016 tarihli "Türbülans" adlı yazımla da neler yapmışım neler!

Örgüt üyeliğinden suçlanmama rağmen, savcı beni suçlamak isterken, kendinden geçmiş ve "bağlı olduğum örgütün amacına hizmet etmekten" söz etmiş.

"Örgütsel amaçlı söylem"den dem vurmuş.

Düşüncelerin, yorumların, yazıların terör, darbe gibi suç iddialarına malzeme edilmesi, terör unsuru gibi sunulması, Türkiye adına üzücüdür. Dönemin nasıl bir dönem olduğunun ispatıdır.

Düşünce unsurlarına zulmetmek, düşünce ve ifade özgürlüğünü yok etmek için bu unsurları terörist ve darbeci olarak sunmak, hiç kimseye hayrı dokunmayacak, utanç verici çabalardır.

Hukuk söz konusu olsa, bunların hiç birini yaşamayacaktım. Hukuk yok edildiği için ben buradayım.

Anayasa Mahkemesi kararı bunu açıkça ortaya koyuyor, onun için anayasal suç işlenerek yüksek mahkeme kararı yok sayılmakta.

Son olarak, Türbülans adlı yazım için de, yüce mahkemenin kararında yer alan yargıyı aktarayım.

Mahkeme kararı ile savcının mütalaası arasındaki ürkütücü fark da bir kez daha somutlaşsın:

"Anılan yazı incelendiğinde başvurucunun darbe girişiminin sadece FETÖ/PDY mensuplarınca gerçekleştirildiği hususundaki kuşkularını ifade ettiği, ayrıca darbe teşebbüsü sonrası alınan tedbirleri eleştirdiği görülmektedir. Darbe teşebbüsü sonrasında teşebbüsün kaynağına ve teşebbüs sırasında başka unsurların da FETÖ/PDY ile birlikte hareket etmiş olabileceğine ilişkin görüşlerin yazının yayımlandığı dönemde kimi çevrelerce de dile getirildiği bilinmektedir.

Kamu makamlarının değerlendirmelerinden ve çoğunluğun görüşünden farklı olan görüşlerin, görüşü ifade edenin amacından hareketle bir suça konu edebilmesi için, bu amacın -ifadelerin içeriğinin dışında- somut olgularla ortaya konulması gerekir.

Buna karşılık soruşturma makamlarınca, başvurucunun suça konu edilen yazıyı yazarken FETÖ/PDY'nin amacı doğrultusunda hareket ettiğine ilişkin kanaat oluşmasını sağlayacak nitelikte olguların varlığı gösterilememiştir".

Benim yargılandığım bu davada, şimdiye kadar "somut bir olgu" hiç olmadı ki; bol senaryo, bol kurgu, bol sübjektif suçlama oldu.

Yoksa, tüm dosya ve bütün deliller incelendikten sonra, esas hakkında mütalaa ele alındıktan sonra, üç anayasal ihlâl kararı çıkar mıydı?

Son olarak da, gelelim savcının istediği Türk Ceza Kanunu'nun 309. maddesine.

Anayasa Mahkemesi, esas hakkındaki mütalaada ortaya "delil" diye konan iddialarla benim bırakın mahkûm edilmemi, "tutuklanamayacağımı" belirterek "özgürlük ihlâli" kararı verdi.

İki üye yüzünden zorla alikonuyorum, bir de müebbetle yargılanıyorum.

Bir kez daha hatırlatacağım, nasıl bir hukuk devletinde isek!

Savcı esas hakkında mütalaasını verdiği son iddianamede daha önce de söylediğim gibi, Yargıtay 16. Ceza Dairesi'nin 2017-1443 esas ve 2017-4758 karar sayılı içtihadını referans kabul ediyor.

Ama bu içtihadı uymayarak, Anayasa Mahkemesi'nin delil diye sunulan iddialarla tutuklanmamı bile "özgürlük hakkı ihlâli" saydığı durumda, benim için TCK'nın 309. maddesinden "ağırlaştırılmış müebbet" cezası istiyor.

Savcıya göre, hem cebir, hem de şiddet kullanarak, anayasal düzeni ortadan kaldırarak "din devleti" kurmaya bilfiil geçmişim.

Bunu da iki yazı ve bir TV programı ile yapmışım.

Yasa gibi, yasanın gerekçesi gibi, Yargıtay 16. Ceza Dairesi, TCK'nın 309. maddesi için şunları vurguluyor:

"... Cebir ve şiddet bu suçun unsurunu oluşturmaktadır. Bu nedenle anayasal düzenin değiştirilmesine yönelik teşebbüsün ancak cebir ve şiddet kullanılarak, yani bireylerin iradeleri zorlanmak suretiyle ifsat edilerek gerçekleştirilmesi gerekir.

Kanunun aradığı cebrilikten maksadın fiziki/maddi cebir olduğu açıktır." (s.7)

Gene Yargıtay 16. Ceza Dairesi'nin ilgili içtihadından aktarayım:

"Türk Ceza Kanunu'nun 309. maddesinde düzenlenen suça iştirakten bahsedebilmek için sadece araç fiil/suç bakımından değil, ayrıca amaç suç bakımından da iştirak iradesinin varlığı aranmalıdır." (s.13)

Bu iddianamede, "ömür boyu hapis" savcının ispat edemediği, doğru söylemediği için hiçbir zaman da ispat edemeyeceği, büyük bir ahlaki zaafına dayanıyor. Kendi de doğru söylemediğini bildiği için, bu iddiasını laf kalabalığı içine gizliyor;

“... bildikleri darbe girişimine...”

Söyledim, darbeyi nasıl biliyoruz; bunun hiçbir kanıtı yok, ispatı yok.

Ama TCK 309 iddiası bu keyfe keder iddiaya dayanıyor. Bir bataklık üzerine inşaat kurma girişiminden farksız.

Üstelik, bir başka garabet daha var. "Darbeyi bilmek" de suç değil. Keşke referans aldığı Yargıtay 16. Ceza Dairesi içtihadını biraz daha derinlemesine inceleydi. İncelemedi, benim 19 Eylül 2017'deki savunmama üstünkörü bir göz atsaydı. Onu da yapmamış.

O halde tekrarlayayım:

"Fiilin işleneceği konusundaki bilginin iştirak bakımından önemi yoktur.

Doktrinde de aynı görüş savunulmuştur. Failin fiili hakkında bilgisi iştirak iradesini sağlama için yeterli değildir."

Savcı, bunlar ortadayken nasıl TCK 309'dan suçlayabiliyor, bunu da anlamak zor.

Televizyon programıyla darbecilik iddiası yeni ve ilginç bir yenilik. Yani bu program olmasa, bu darbe olmayacak mıydı?

Anayasa Mahkemesi kararı, bu davanın bir hak ihlâline dönüştüğünü açıkça ortaya koymuş; 11 Ocak akşamı itibariyle Anayasa'nın emrine rağmen zorla hürriyeti gasp edilen biri olarak yargılanır hâle gelmişim.

Üstelik, bunu kim olduğum, ne yaptığım, düşüncelerim, duruşum tavrım bütün saydamlığıyla ortada iken yapıyorsunuz.

49 yıllık imza sahibi, 25 yılı profesör olmak üzere 30 yıllık bir akademisyen, 40'a yakın kitabı olan birine hukuku yok sayarak bunlar herkesin gözü önünde yapıyorsa, gerisini siz düşünün.

Savcıya ve mahkeme heyetine minicik bir hatırlatma yaparak, duruşumun ve düşüncemin hiç değişmediğini bir kez daha ispatlayacağım.

Düşüncelerim ve duruşum aynı ama hapisanedeyim, neden? Çünkü siyasal iktidar son gelişmenin de gösterdiği gibi meşruiyetten ayrıldı.

3 Eylül 2010 tarihinde, sekiz yıl önce, şöyle yazıyorum:

"Demokratik bir hukuk devletinde sivil dikta kurulabiliyorsa zaten o senin devletleşemediğini gösterir. Örneğin, bir cemaat devleti ele geçirebiliyorsa o zaman devlet devlet değildir.

Demokrasilerde anti-demokratik eğilimlere karşı sistemin kendi reaksiyonunu ko- ruması gereken refleksleri vardır.

Devlet hiç kimsenin ele geçiremeyeceği büyük bir organizmadır.

Aslında devlet hiç kimsenin etkin olmadığı evrensel hukuk kuralları çerçevesinde etkin olmalıdır."

20 Temmuz 2014 tarihinde de, sıklıkla vurguladığım bu düşüncelerimi bu kez bir röportajda anlatmışım:

"Hiçbir derli toplu toplumda, yasama, yürütme, yargı, cemaat diye konuşulamaz. Cemaat, hukuk dışı işler yapıyorsa yakalarsın".

Bu düşünceler şimdi nasıl oluyor da, ömür boyu hapislik suç oluyor? Galiba bunu benden ziyade sizler düşünmelisiniz.

Ama hâlâ savunma yaparak aklanmaya çalışıyorum.

Akıl dışı bir durum var kısacası.

Tüm bu gerçekler ve Anayasa Mahkemesi kararı ortada iken, ceza içeren bir karar söz konusu olursa "adalet mülkün temeli" olmaktan tamamıyla çıkmış olacaktır.

Böyle bir durumda, herkes kendi kendine "yargıladığım gibi yargılanmak ister miyim?" diye sormalı.

Yargıladığınız gibi yargılanmak ister miydiniz?

Vicdanınıza sorun ve öyle karar verin.